

האיכר והגמדים

אנגליה

מתוך "סיפורים מופלאים מארצות שונות" (1920)
קטרין פייל

האיכר בוגינס חי בחווה מבודדת באזור שבו חיו גם פיות וגמדים רבים. בוקר אחד בתקופת הדיש ניכנס האיכר בוגינס לגורן עוד לפני שבאו הפועלים שלו והופתע לראות ערמה גדולה של גרעינים שנדושו כנראה בלילה. הוא לא ידע מי עשה זאת. הוא חקר את העובדים כשאלה הגיעו, אך איש מהם לא ידע דבר. בלילה שאחרי זה קרה אותו הדבר; אף אחד לא התקרב לגורן ובבוקר ערמה של גרעינים נקיים הייתה מונחת על הרצפה.

בלילה השלישי האיכר החליט לבדוק מי זה שעוזר לו כך. הוא הסתתר אחרי ערמת חציר, שכב שם וצפה. במשך זמן רב לא שמע ולא ראה דבר, אבל פתאום נשמע צליל הדיש והוא ראה גמד שהכה בתבואה במחבט. האיכר הקטן היה בגובה של חצי מטר, חום כמו אגוז ולבוש סחבות. הגמד עבד קשה וזיעה נטפה ממצחו. מדי פעם הוא היה עוצר ומנגב אותה ואז קורא גם בגאווה "כמה שאני מזיע! כמה שאני מזיע!" האיכר התמלא בהערכה לעבודתו וכשהאיכר הקטן קרא בפעם שלישית "כמה שאני מזיע!" האיכר לא התאפק אלא ענה לו "אכן ככה זה!" אך באותו הרגע הגמד נעלם.

לאיכר נראתה מאוד התוכנית, ולכן
האישה התחילה בעבודה ועד בערב
הכינה חליפת בגדים במידה מתאימה
לגמד. האיכר לקח אותה לגורן, פרש
אותה שם לאור הירח והסתתר שוב, כדי
לצפות ולראות מה יקרה.
זמן מה היה שקט מוחלט והאיכר בוגינס
התחיל כבר לעצום כמעט את עיניו,
כשפתאום הרגיש שהגמד הגיע. האיש
הקטן החזיק מחבט בידיו והתקרב אל
ערמת התבואה. ואז ראה את חליפת
הבגדים שנחה שם באור הירח. תחילה
הוא עמד בשקט ואחר כך הניח את
המחבט ולקח את הבגדים. הוא בדק
אותם מכל צד ואז לבש אותם.
וכשהיה כבר מלובש התחיל לקפץ
ולשיר:
"כמה אני יפה! כמה אני יפה!
עכשיו אינני יותר פועל של אף אחד."

האיכר חיכה זמן מה אבל האיש הקטן
לא חזר. בסוף חזר האיכר בוגינס הביתה
וסיפר לאשתו.
"טיפש שכמוך!" היא קראה האישה
כשגמר את הסיפור "לא היית צריך לדבר
אליו. הגמדים האלה לא טובלים
כשמדברים אליהם."
טוב, המעשה כבר נעשה, והבעיה
היחידה הייתה עכשיו למצוא דרך כדי
להחזיר את הגמד לעבודה.
בבוקר האישה העירה את בעלה. "אמור,
נדמה לי שסיפרת כי האיש הקטן היה
לבוש סחבות?"
"כך סיפרתי" אמר בעלה.
"אז שמע!" אמרה "היום אתפור חליפה
קטנה בשבילו ואתה תיקח אותה ותביא
אותה לגורן, ששם הוא נוהג לעבוד. אולי
עוד יחזור, ויהיה כל כך מרוצה שיתגבר
על הכעס ויעבוד שוב בשבילנו."

ותוך רקוד ועבר לאורך הרצפה והגורן,
וירד במורד הגבעה.
האיכר התרגז מאוד. אשתו דאגה לתפור
בגדים והאיש הקטן לקח אותם והלך לו,
בלי לעשות מכה אחת כדי לגמול
עליהם? אבל לא! הסיפור לא ייגמר כך!
הדרך לחווה שלרגלי הגבעה עברה מעל
נחל, ושם עמד גשר קטן. האיכר הלך אל
הגשר והסתתר שם, כי חשב שאם
הגמדים באמת עוזבים את חוותו, הם
יעברו בדרך זו.
ובאמת, לא זמן רב חיכה האיכר בוגינס
כששמע צלילי קולות ובדרך הופיעה
קבוצה גדולה של הגמדים. הם כולם
נראו כמו האישי הקטן שהאיכר ראה
בגורן, אבל אף אחד מהם לא היה
מלובש. רק בסוף הקבוצה הלך גמד
בחליפת בגדים והאיכר הבין שזהו הגמד
שדש את התבואה שלו.

הגמדים, בכל אופן, מעולם לו חזרו כבר
כדי לעזור לו בעבודה או כדי להודות לו
על הבגדים.

ברגע שהגמד הגיע לגשר האיכר בוגינס
נעמד לפניו.

"אל תמהר כל כך, איש הקטן" אמר
"מגיע לי עוד קצת עבודה עבור הבגדים
שאתה לובש."

ברגע שהאיכר אמר את המילים הוא
שמע מאחור רעש גדול של מי הנחל וקול
של אשתו זעק "בעלי! בעלי! תציל אותי!
אני טובעת!"

האיכר הסתובב ומיד נשמע פרץ צחוק
של הגמדים. הנחל היה שקט וזרם
בשלווה באור הירח. לא היה שם אף
אחד, וכשהאיכר הסתובב שוב כל
הגמדים כבר נעלמו.

הוא הבין אז ששיטו בו וחזר הביתה בלי
הגמד ובלי חליפת הבגדים. רק אשתו
הייתה בבית. היא בכלל לא יצאה מהבית
אבל נתנה לו נזיפה בריאה על כך
שהגמדים הצליחו להערים עליו.